

Lovforslag nr. L 199. Fremsat den 22. januar 1992 af landbrugsministeren (Tørnæs)

Forslag

til

Lov om mælk, mælkeprodukter, margarine m.v. (Mælkeproduktloven)

Kapitel 1

Lovens område

§ 1. Loven omfatter produktion, tilvirkning, forhandling, pakning, mærkning, opbevaring, transport samt indførsel og udførsel af mælk til konsum, mælkeprodukter, margarine m.v.

Stk. 2. For detailforhandling af mælk, mælkeprodukter, margarine m.v. samt for tilvirkning m.m. i detailforhandlingsleddet, beregnet til direkte salg til forbruger, herunder til kantiner, hospitaler, skoler, restauranter o.l., gælder reglerne i levnedsmiddelloven.

Stk. 3. Landbrugsministeren kan afgøre, om et levnedsmiddel er omfattet af loven, og fastsætte regler om den nærmere afgrænsning af de produkter, som er nævnt i stk. 1.

Kapitel 2

Mælkeproducenter

§ 2. Mælkeproducenter, der leverer mælk til videreförhandling, forarbejdning eller direkte til forbruger, skal foretage anmeldelse til registrering hos landbrugsministeren. Landbrugsministeren kan fastsætte regler om anmeldelsen.

Stk. 2. Landbrugsministeren kan fastsætte regler om salg af mælk og mælkeprodukter direkte fra mælkeproducenter til forbruger til anvendelse i egen husholdning.

§ 3. Mælk til konsum må ikke indeholde smitstoffer, mikroorganismer, rester af medicin eller andre stoffer eller i øvrigt have egenska-

ber, der under hensyn til den påtænkte anvendelse kan indebære risiko for menneskers sundhed eller forringe mælkens kvalitet til menneskeføde. Mælkeproducenten må ikke ændre på mælkens naturlige sammensætning og må ikke underkaste mælken anden behandling end rensning og afkøling.

Stk. 2. Som led i kontrollen kan der påbydes gennemført laboratorieundersøgelser af mælken.

§ 4. Landbrugsministeren kan fastsætte regler om levering af mælk, herunder om besætnings sundhedstilstand, om stalder indretning og drift, om mælkens kvalitet, behandling, opbevaring og transport og om personalets helbred og hygiejne. Landbrugsministeren kan i regler påbyde foranstaltninger til bekæmpelse af mastitis, herunder forbyde eller begrænse enhver flytning af dyr, som indebærer risiko for udbredelse af mastitis.

Stk. 2. Landbrugsministeren kan fastsætte regler om, at betaling for leveret mælk skal gradueres efter kvaliteten.

Kapitel 3

Virksomheder

§ 5. Indvejning af mælk samt tilvirkning, opbevaring og anden håndtering eller forhandling engros af mælk, mælkeprodukter, margarine m.v. må kun ske på virksomheder, der er autoriseret hertil af landbrugsministeren.

Stk. 2. Landbrugsministeren fastsætter reg-

ler om autorisation, herunder om de vilkår, som virksomhederne skal opfylde.

Stk. 3. En autorisation kan tilbagekaldes, hvis virksomheden ikke opfylder de stillede vilkår, eller forudsætningerne for autorisationen ændres væsentligt.

§ 6. Den, der ønsker at indføre eller udføre produkter omfattet af loven, skal anmelde virksomheden til registrering hos landbrugsministeren. Landbrugsministeren kan fastsætte regler herom.

Stk. 2. Landbrugsministeren kan fastsætte regler om indførsel af de af loven omfattede produkter til personlig brug.

§ 7. Landbrugsministeren kan fastsætte regler om hygiejne i samt indretning og drift af virksomheder, som er omfattet af loven, herunder om indretning og drift af laboratorier, anvendelse af rengørings- og desinfektionsmidler m.m. og om kontrol med personalets helbred og hygiejne. Der kan herunder fastsættes regler om regelmæssige helbredsundersøgelser.

§ 8. Landbrugsministeren kan fastsætte regler om engrostransport af de af loven omfattede produkter, herunder om transportmidlernes indretning og renholdelse.

§ 9. Landbrugsministeren kan fastsætte regler om, at de af loven omfattede virksomheder for egen regning skal gennemføre en egenkontrol, herunder foretage nærmere fastsatte analyser og undersøgelser af råvarer og fremstillede levnedsmidler på et godkendt laboratorium og fremsende resultaterne heraf til tilsynsmyndigheden.

Kapitel 4

Forhandling og krav til produkterne

§ 10. Landbrugsministeren kan af hensyn til hygiejne, sundhed, ernæring, kvalitet og kontrol fastsætte regler om mælk, mælkeprodukter, margarine m.v., herunder om sammensætning, varebetegnelser, mærkning, deklaration, emballering og transport.

Stk. 2. Som led i kontrollen kan der påbydes gennemført laboratorieundersøgelser m.m.

Stk. 3. Landbrugsministeren kan fastsætte regler om anvendelse af kvalitetsmærker, herunder »lurmærket« og de dertil knyttede mær-

ker, og om kvalitetskravene og kontrollen ved anvendelse af mærkerne.

§ 11. Landbrugsministeren kan af hensyn til menneskers og dyrs sundhed forbyde indførsel og udførsel af mælk, mælkeprodukter, margarine m.v. Landbrugsministeren kan fastsætte regler herom.

§ 12. De af denne lov omfattede levnedsmidler må ikke tilvirkes, udbydes til salg eller overdrages, hvis de ved anvendelse på sædvanlig måde må antages at kunne overføre eller fremkalde sygdom eller at kunne medføre forgiftning, eller hvis de på grund af sygelig forandring, fordærvethed, forurening, fejlagtig tilberedning eller af anden årsag må anses for at være uegnede til menneskeføde.

§ 13. De af denne lov omfattede levnedsmidler må ikke tilvirkes, udbydes til salg eller overdrages under omstændigheder, der er egnede til at vildlede køberen eller modtageren med hensyn til varens oprindelse, fremstillingstidspunkt, beskaffenhed, art, mængde, sammensætning, behandling, egenskaber og virkninger.

Kapitel 5

Myndigheder, tilsyn m.m.

§ 14. Landbrugsministeren kan varetage administrationen af levnedsmiddellovens regler om autorisation af og kontrol med indretning og drift af virksomheder, som skal autoriseres efter loven, og som tilvirker eller engrosforhandler levnedsmidler, hvortil der kræves autorisation eller godkendelse efter levnedsmiddelloven. Landbrugsministeren kan fastsætte nærmere regler herom.

§ 15. Landbrugsministeren kan fastsætte regler om tilsyn og kontrol med, at loven og de i medfør af loven fastsatte regler overholdes.

Stk. 2. Landbrugsministeren kan meddele de påbud eller forbud, der anses for nødvendige for at sikre overholdelsen af loven og regler, fastsat med hjemmel i loven. Det kan herunder bestemmes, at varer, der ikke opfylder de krav, som er fastsat i loven eller i regler med hjemmel i loven, skal beslaglægges eller tilintetgøres.

§ 16. Tilsynsmyndigheden og personer, som er særligt bemyndiget hertil, har til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse adgang til offentlige og private ejendomme, lokaliteter, transportmidler, forretningsbøger og papirer m.v. for at tilvejebringe oplysninger til brug for beslutninger i henhold til loven eller regler fastsat med hjemmel heri.

Stk. 2. Politiet yder om nødvendigt bistand hertil. Landbrugsministeren kan efter forhandling med justitsministeren fastsætte regler herom.

§ 17. De af loven omfattede mælkeproducenter og virksomheder, herunder engroslagre og lignende, skal efter anmodning fra tilsynsmyndigheden give alle oplysninger, herunder om økonomiske og regnskabsmæssige forhold, som har betydning for tilsynet, samt vederlagsfrit yde tilsynsmyndigheden fornøden bistand med tilsyn og prøveudtagning.

Stk. 2. Tilsynsmyndigheden kan som led i kontrollen vederlagsfrit udtage eller foranledige udtaget prøver af råvarer, halvfabrikata, færdigvarer, emballage, tilsætningsstoffer samt rengørings- og desinfektionsmidler.

§ 18. Myndigheder og personer, der udøver tilsyn efter loven, er under ansvar efter borgerlig straffelovs § 152 og §§ 152 c-f forpligtede til over for uvedkommende at hemmeligholde enhver oplysning, som de gennem deres virksomhed bliver vidende om.

Stk. 2. Landbrugsministeren kan fastsætte regler om undtagelser for de i stk. 1 omfattede oplysninger.

§ 19. De af loven omfattede mælkeproducenter og virksomheder afholder udgifterne ved den kontrol, som udføres efter loven, medmindre landbrugsministeren bestemmer andet. Landbrugsministeren fastsætter regler om betaling af afgifter til dækning af udgifterne ved kontrol m.v. i henhold til loven.

Stk. 2. Landbrugsministeren kan fastsætte regler om betaling af gebyr for særlige ydelser og ekspeditioner, herunder anmeldelser, autorisationer, undersøgelser, attester og godkendelser inden for lovens område.

Stk. 3. Der er udpantningsret for de i stk. 1 og 2 omhandlede beløb.

§ 20. Henlægger landbrugsministeren sine beføjelser efter loven til institutioner under

Landbrugsministeriet, kan ministeren fastsætte regler om adgangen til at klage over disse myndigheders afgørelser, herunder om at afgørelserne ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed.

Stk. 2. Efter forhandling med vedkommende minister eller vedkommende kommunale organisation kan landbrugsministeren fastsætte regler om andre offentlige myndigheders eller institutioners medvirken ved varetagelse af opgaver efter loven. Landbrugsministeren kan fastsætte regler herfor. Landbrugsministeren kan fastsætte regler om adgangen til at klage over disse myndigheders afgørelser, herunder om at afgørelserne ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed.

Stk. 3. Landbrugsministeren kan fastsætte regler om private institutioners medvirken ved varetagelse af opgaver efter loven eller efter regler fastsat i medfør af loven og om klage over disse institutioners afgørelser. § 21. Landbrugsministeren kan fastsætte regler med henblik på opfyldelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskabs direktiver og beslutninger om forhold, som er omfattet af denne lov. Landbrugsministeren kan endvidere fastsætte de bestemmelser, som er nødvendige for anvendelsen af Det Europæiske Økonomiske Fællesskabs forordninger om forhold, som er omfattet af denne lov.

Kapitel 6

Straffebestemmelser

§ 22. Medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde den, der

- 1) overtræder § 3, stk. 1, § 12 og § 13,
- 2) uden registrering eller autorisation udøver virksomhed som omhandlet i § 2, stk. 1, 1. pkt., § 5, og § 6, 1. pkt.,
- 3) undlader at efterkomme påbud eller forbud efter § 11 eller § 15, stk. 2.
- 4) undlader at lade udtage eller at sende prøver efter § 16, stk. 1, eller
- 5) undlader at afgive oplysninger efter § 17, stk. 1,
- 6) undlader at yde tilsynet bistand efter § 17, stk. 1,
- 7) undlader at give tilsynet adgang til virksomheden efter § 17, stk. 2,

Stk. 2. Straffen kan stige til hæfte eller fængsel i indtil 1 år, hvis overtrædelsen er begået

forsætligt eller groft uagtsomt, og hvis der ved overtrædelsen er

- 1) voldt skade på sundheden eller fremkaldt fare derfor, eller
- 2) opnået eller tilsigtet en økonomisk fordel for den pågældende selv eller andre, herunder ved besparelser.

Stk. 3. I regler, der udstedes med hjemmel i denne lov, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af regler i forskrifterne. Det kan endvidere fastsættes, at straffen kan stige til hæfte eller fængsel i indtil 1 år under tilsvarende betingelser som anført i stk. 2.

Stk. 4. For overtrædelser, der begås af aktieselskaber, andelsselskaber eller lignende, kan der pålægges selskabet som sådant bødeansvar. Er overtrædelsen begået af en kommune eller et kommunalt fællesskab, jf. § 60 i lov om kommunernes styrelse, kan der pålægges kommunen eller det kommunale fællesskab bødeansvar.

Stk. 5. Sagerne behandles som politisager. Reglerne i retsplejelovens kap. 73 kan anvendes i samme omfang som i statsadvokatsager.

§ 23. Ved overtrædelse af bestemmelser fastsat efter § 7 og § 10, stk. 1, kan landbrugsministeren under overholdelse af bestemmelsen i retsplejeloven om indhold af anklageskrifter i politisager tilkendegive, at sagen kan afgøres uden retslig forfølgning, hvis den, der har begået overtrædelsen, erkender sig skyldig og erklærer sig rede til inden for en nærmere angiv-

vet frist, der efter begæring kan forlænges, at betale en i tilkendegivelsen angivet bøde.

Stk. 2. Betales bøden i rette tid, eller bliver den efter stedfunden vedtagelse inddrevet eller afsonet, bortfalder videre forfølgning.

Kapitel 7

Ikrafttræden m.m.

§ 24. Loven træder i kraft den 1. juli 1992.

Stk. 2. Følgende love ophæves

- = lov nr. 186 af 30. marts 1973 om tilvirkning og forhandling engros m.m. af mejeriprodukter,
- = lov nr. 175 af 7. maj 1975 om mælk og konsummælkprodukter,
- = lov nr. 189 af 9. maj 1984 om margarine m.v. samt

Stk. 3. §§ 11, 13 og 14 i lov nr. 175 af 7. maj 1975 om mælk og konsummælkprodukter, forbliver dog i kraft, indtil de ved bekendtgørelse ophæves af landbrugsministeren.

§ 25. Regler, der er udstedt i medfør af de i § 24, stk. 2, nævnte love, forbliver i kraft, indtil de afløses af bestemmelser, fastsat i henhold til denne lov. Overtrædelse af regler, der forbliver i kraft, straffes med bøde. § 22, stk. 3-5 finder tilsvarende anvendelse.

§ 26. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes i kraft for Grønland med de afvigelser, som de særlige grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Nærværende lovforslag er en opfølgning af Administrations- og Personaledepartementets betænkning (nr. 1217 af marts 1991) om »Modernisering af Levnedsmiddelkontrollen i Danmark«.

I Betænkningen foreslås, som led i en forenkling, Landbrugsministeriets nugældende love på mælke- og margarineområdet sammenskrevet til én lov.

Lovforslaget afløser følgende love:

Lov nr. 186 af 30. marts 1973 om tilvirkning og forhandling engros m.m. af mejeriprodukter (mejeriproduktloven).

Lov nr. 175 af 7. maj 1975 om mælk og konsummælkprodukter (konsummælkloven).

Lov nr. 189 af 9. maj 1984 om margarine m.v. (margarineloven).

I lovforslaget er herudover for at opnå en bedre lovsystematik medtaget de bestemmelser i lovbestemt godkendelse nr. 61 af 2. februar 1988 om indførsel og udførsel af levende dyr m.v., der omhandler produkter omfattet af lovforslaget.

I forhold til gældende lovgivning indeholder lovforslaget følgende ændringer:

I Administrations- og Personaledepartementets betænkning nr. 1217 foreslås gennemført en obligatorisk egenkontrol på hele levnedsmiddelområdet. I EF-direktiver, der vedrører produkter omfattet af lovforslaget, er der krav om henholdsvis offentlig kontrol, egenkontrol og om offentligt tilsyn med virksomhedernes egenkontrol, jf. direktiv om veterinærkontrol i samhandelen i Fællesskabet med henblik på gennemførelse af det indre marked (89/662/EØF), direktiv om sundhedsmæssige og veterinærpolitimæssige problemer i forbindelse med handelen indenfor Fællesskabet med varmebehandlet mælk (85/397/EØF), og direktiv om offentlig kontrol med levnedsmidler (89/397/EØF). Lovforslaget indeholder de bestemmelser, som er nødvendige for at opfylde betænkningens anbefalinger og de relevante direktivbestemmelser.

Hidtil har der alene eksisteret specifikke krav om godkendelse, kontrol o.lign. med konsummælksbesætninger, dvs. besætninger, der leverer mælk til fremstilling af såkaldte (drikkemælk, yoghurt og lign). I henhold til de gældende regler fører kommunalbestyrelsen tilsyn med besætninger, der leverer mælk til tilvirkning af konsummælkprodukter. For besætninger, der leverer mælk til produktionsmejerier, der fremstiller såkaldte mejeriprodukter (ost, smør, mælkekonserves m.m.), er der alene generelle regler om sygdomsbekæmpelse, kvalitetsbedømmelse o.lign. De kommenede EF-regler på mælkeområdet forventes at ville indeholde de samme krav til besætningerne, hvad enten de leverer mælk til fremstilling af konsum- eller mejeriprodukter. På denne baggrund, og da den hidtidige opdeling ikke længere forekommer velbegrunderet, er forslaget udformet således, at der stilles ens krav til mælkeleverende besætninger, uanset hvilket levnedsmiddel mælken skal anvendes til tilvirkning af.

Forslaget er udformet som en ramme- og bemyndigelseslov. Veterinærdirektoratet forudsættes at varetage administrationen og kontrollen efter lovforslaget. Udgifterne til den nuværende besætningskontrol af konsummælksbesætninger androg ca. 6,2 mill. kr. i 1991 og afholdtes af kommunerne. Disse konsummælksbesætninger udgør ca. 22 % af samtlige 20.000 mælkeleverende besætninger.

En udvidelse af kontrollen til at dække alle mælkeleverende besætninger vil med den udgift, ca. 1.400 kr. pr. år pr. besætning, der gælder for konsummælksbesætningerne, betyde øgede kontroludgifter på ca. 22 mill. kr. Lovforslaget forventes dog at være udgiftsneutralt for kommunerne og staten, idet man agter at søge disse udgifter dækket ved afgifter, der pålignes mælkeproducenterne.

Omkostninger til en fremtidig besætningskontrol vil afhænge af hvilke krav, specielt om tilsynsfrekvenser, der fastsættes i forbindelse med den fremtidige EF-harmonisering på området, jf. bemærkningerne til § 4.

F. t. l. vedr. mælkeproduktloven

Følgende interesseorganisationer er hørt over lovforslaget:

Kommunernes Landsforening
 Danske Méjeriers Fællesorganisation
 Iskremindustriens Sammenslutning
 Landbrugets Informationskontor
 Landbrugsraadet
 Danske Husmandsforeninger
 De danske Landboforeninger
 Tolvmandsforeningerne
 Forbrugerrådet
 Den danske Dyrslægeforening
 Industrirådet
 Dansk Arbejdsgiverforening
 Landsorganisationen i Danmark, LO
 Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd, FTF
 Akademikernes Centralorganisation, AC
 MIFU

*Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser**Til § 1*

Som anført i de almindelige bemærkninger er lovforslaget udformet således, at det dækker det område indenfor mælk, mejeriprodukter, konsummælkprodukter og margarine m.v., der i dag administreres af Veterinærdirektoratet indenfor Landbrugsministeriets område. Det samler reguleringen af produkter, der produktionsteknisk og ved præsentation overfor forbrugerne er ens, og som efter forbrugernes opfattelse substituerer eller modsvarer hinanden. Dette skal ses som led i opbygning af et regelsæt, hvorved det søges undgået, at virksomheder kontrolleres af mere end én offentlig myndighed.

I forbindelse med reguleringen af spiseis, har levnedsmiddeloven hidtil i nogle tilfælde været anvendt som en del af hjemmelsgrundlaget. Det drejer sig om f.eks. limonadeis og spiseis af vegetabilsk oprindelse, der ikke har kunnet reguleres alene med hjemmel i Landbrugsministeriets lovgivning, uanset at produktet fremstilles på virksomheder, der fremstiller konsumis og andre mælkebaserede produkter, som henhører under Landbrugsministeriets lovgivning. For at opnå den i Administrations- og Personaledepartementets betænkning ønskede forenkling, findes det hensigtsmæssigt, at reguleringen af konsumis, kan ske i én lov, således at autorisation af de af loven omfattede virksomheder til produktion af konsumis kan ske i medfør af denne lov uanset hvilke råvarer, der er anvendt ved produktionen.

Det er ikke hensigten ved lovforslaget at inddrage andre substitutionsprodukter som f.eks. sojabasere-

de erstatingsprodukter og fedterstatingsprodukter, udviklet f.eks. ved hjælp af nye teknikker.

Som eksempel på produkter, der herefter er omfattet af lovforslaget, kan nævnes: ost, smør, smørbarer eller ostelignende blandingsprodukter, konsummælkprodukter, mælkekonserves, spiseis, ermol, margarine og minarine samt lignende fedtholdige produkter, der anvendes som halvfabrikata til videre tilvirkning samt moder-mælkerstatninger.

Endelig bemærkes, at forslaget omfatter mælk fra alle dyrearter. Gældende lovgivning omfatter principielt også mælk fra alle arter, men anvendelse af mælk fra andre dyrearter end køer kræver en særlig tilladelse.

Til stk. 2.

Det præciseres, at forhandling til plejehjem, hospitaler, skoler m.fl. er detailforhandling og reguleres efter levnedsmiddelovens regler.

Til stk. 3.

Det overvejes at overføre reguleringen af moder-mælkerstatninger til Sundhedsministeriet. Bestemmelsen åbner bl.a. mulighed for at overføre moder-mælkerstatninger til hel eller delvis regulering i henhold til levnedsmiddeloven.

Til § 2

De gældende bestemmelser om mælk og mælkeproducenter (mælkeleverende besætninger) findes i kap. 1 og § 6 og § 8 i kap. 2 i konsummælkloven. Der forudsættes fremover at gælde de samme regler for alle mælkeleverende besætninger uanset hvilket levnedsmiddel, mælken skal anvendes til tilvirkning af. jf. de almindelige bemærkninger.

Til stk. 2.

Bestemmelsen vil danne baggrund for en videreførelse af den hidtil gældende regel om »stald dørsalg« direkte til forbrugeren af indtil 70 kg mælk om ugen og giver samtidig mulighed for, at det kan bestemmes, at reglerne for mælkeleverende besætninger også skal gælde for besætninger, der leverer mælk ved stald dørsalg. Med hjemmel i bestemmelsen kan der fastsættes regler om, i hvilket omfang og på hvilke vilkår, der kan gives tilladelse til, at mælkeproducenter fremstiller mælkeprodukter, og om forhandling af mælk og mælkeprodukter direkte til forbrugerne.

Til § 3

Bestemmelsen svarer til § 2 i konsummælkeoven. Der henvises endvidere til § 12 i nærværende lovfor-
slag.

Ved mælk til konsum forstås her mælk, som ind-
går ved tilvirkning af mejeriprodukter og konsum-
mælkprodukter. Endvidere omfatter mælk til kon-
sum den mælk, som sælges direkte fra mælkeprodu-
centen til forbrugeren.

Til § 4

En tilsvarende bemyndigelsesbestemmelse findes i
§ 3 i konsummælkeoven.

I bilaget til rådets direktiv om almindelige hygiej-
nebestemmelser for mælkeproduktionsbedrifter
(89/362/EØF) er der fastsat en række krav om ren-
holdelse af lokaler m.v., rekvisitter til brug ved mal-
kning og almindelige hygiejnebestemmelser i forbin-
delse med malkning. Bestemmelsen skal danne
grundlag for implementering af disse regler. Det for-
udsættes, at kontrol af produktionsbedrifter i hen-
hold til direktivet om varmebehandlet mælk, der
bl.a. omfatter kontrol af mikrobiologiske normer og
celletalsnormer, eventuelt helt eller delvist kan finde
sted som egenkontrol, herunder som egenkontrol
udført af et laboratorium, der er godkendt af kontrol-
myndigheden, jf. forslaget § 15. Endelig skal be-
stemmelsen danne grundlag for videreførelse af reg-
ler om bekæmpelse af mastitis.

Kommissionen har fremsat forslag til rådets for-
ordning (EØF) om sundhedsbestemmelser for pro-
duktion og afsætning af rå mælk, mælk til fremstil-
ling af mælkebaserede produkter og mælkebaserede
produkter, KOM(89)667 samt forslag til rådets for-
ordning (EØF) om sundhedsbestemmelser for pro-
duktion og afsætning af varmebehandlet konsum-
mælk, KOM(89)672. Forslagene har til formål at vi-
dereføre principperne fra direktiv 85/397/EØF om
sundhedsmæssige og veterinærpolitimæssige pro-
blemer med varmebehandlet mælk dels ved at udvi-
de disse samhandelsprincipper til at gælde al varme-
behandlet mælk dels ved at fastsætte sundhedsbe-
stemmelser for produktion og afsætning af rå mælk,
mælk til fremstilling af mælkebaserede produkter og
færdigprodukter.

Forslagene vil bl.a. betyde, at besætningskontrol-
len udvides til at dække alle mælkeleverende besæt-
ninger. Udvidelsen vil bevirke øgede kontroludgifter
på ca. 22 mill. kr. Der er i Danmark i dag ca. 20.000
mælkeleverende besætninger, og de årlige kontrol-
udgifter pr. besætning udgør med udgangspunkt i
Veterinærdirektoratets cirkulære af 26. november
1990 ca. 1.400 kr. Under forudsætning af at den ud-

videde besætningskontrol, hvad angår intensitet og
kontrollfrekvens, tilrettelægges som besætningskon-
trollen af konsummælkebesætningerne, skønnes de
samlede kontrolomkostninger årligt at ville udgøre
ca. 28 mill. kr.

Der hersker imidlertid stor usikkerhed med hen-
syn til udvidelse af besætningskontrollen, idet forsla-
gene stadig forhandles mellem medlemslandene.

Lovforslaget forventes at ville være udgiftsneutral
for kommunerne og staten, idet man agter at søge
disse udgifter dækket ved afgifter, der pålignes mæl-
keproducenterne.

Udgifter og indtægter i forbindelse med admini-
stration af mælkekontrolordningerne er i henhold til
konsummælkeoven siden finansåret 1980 optaget på
finansloven. Kommunerne indsender i dag kvartals-
vis regning til Veterinærdirektoratet over udgifterne
ved den af levnedsmiddelkontrollenhederne udførte
kontrol og på grundlag af en fordelingsnøgle, jf. be-
kendtgørelse nr. 237 af 3. juni 1983 om fordeling af
udgifter ved kontrol med mælk og konsummælk-
produkter, fordeles udgifterne på samtlige landets
kommuner.

Det forventes, at principperne vedrørende finansi-
ering af besætningskontrollen i forbindelse med ud-
videlse af kontrollen til at omfatte alle mælkeleve-
rende besætninger tilrettelægges, således at samtlige
udgifter fremover pålignes mælkeproducenterne.

Til stk. 2.

Bestemmelsen skal danne grundlag for viderefø-
relse af regler om kvalitetsbedømmelse og kvalitets-
afregning af mælk.

Til § 5

I Rådets direktiv om varmebehandlet mælk
(85/397/EØF) er forudsat, at forarbejdningsevne-
sikkerhed og indsamlings- og standardiseringsvirk-
somheder skal autoriseres. Autorisationen er bl.a.
betinget af, at den pågældende virksomhed opfylder
bestemmelserne fastsat i direktivet.

Autorisationskravet for virksomheder er i øvrigt
en videreførelse af tilsvarende regler i de eksisteren-
de love.

Til stk. 2.

Der forudsættes som hidtil, jf. § 7, stk. 3, og § 20, i
konsummælkeoven og §§ 10, 12, 13, 14 og 16 i mejeri-
produktloven, fastsat vilkår for en autorisation, for
eksempel særlige krav til produktionens sammen-
sætning og adskillelse samt til indretning af lokaler
m.m.

Til stk. 3.

Bestemmelsen åbner mulighed for at tilbagekalde en given autorisation, når vilkårene for denne ikke opfyldes eller forudsætningerne for den ændres væsentligt.

Til § 6

Kravet om anmeldelse af virksomheder, der indfører fra andre EF-lande, følger af direktivet om veterinærkontrol i samhandelen i Fællesskabet med henblik på gennemførelse af det indre marked (89/662/EØF). Herudover fastsættes at virksomheder, der foretager anden indførsel eller udførsel, ligeledes skal anmeldes. Anmeldelsespligten træder i stedet for det i medfør af gældende lov fastsatte krav om autorisation af sådanne virksomheder.

Til § 7

Bestemmelsen svarer til § 9 i konsummælkloven og § 6 i mejeriproduktloven.

I bilaget til Rådets direktiv om varmebehandlet mælk (85/397/EØF) er der fastsat en række krav til indretning af forarbejdningsvirksomheder og indsamlings- og standardiseringsvirksomheders lagre og transportmidler samt til inventar, drift og hygiejne. Endvidere er der i bilaget fastsat regler for personalets hygiejne og sundhed.

Bilaget kan løbende ændres i overensstemmelse med den tekniske udvikling m.v. Bestemmelsen vil give landbrugsministeren mulighed for at fastsætte regler til implementering af bilagets bestemmelser. Der forventes i medfør af denne bestemmelse udstedt en generel bekendtgørelse om indretning og drift m.v. af virksomheder, der er omfattet af lovforslaget.

Til § 8

Bestemmelsen svarer til § 3 og § 9 i gældende konsummælklov og § 4 i mejeriproduktloven. Bestemmelsen gælder kun for transport i engros- og produktionsleddet. Bestemmelsen er udnyttet ved Landbrugsministeriets bekendtgørelse nr. 807 af 15. december 1988 om produktion og transport af mælk til fremstilling af m.m.

Til § 9

Bestemmelsen åbner mulighed for fastsættelse af regler om egenkontrol som bl.a. forudsat i rådsdirektiv 89/662/EØF om veterinærkontrol i Fællesskabet med henblik på gennemførelse af Det indre Marked samt rådsdirektiv 85/397/EØF om sundhedsmæssig

og veterinærpolitimæssige problemer i forbindelse med handelen inden for Fællesskabet med varmebehandlet mælk.

Landbrugsministeren bemyndiges efter bestemmelsen til at kunne pålægge virksomhederne for egen regning at gennemføre en egenkontrol ved bl.a. at foretage analyser og undersøgelser af råvarer og fremstillede levnedsmidler samt afgive resultaterne til tilsynsmyndigheden. Indholdet af egenkontrolprogrammer vil blive fastlagt efter forhandling med de relevante organisationer.

Indførelsen af egenkontrol vil, i det omfang den kan erstatte hidtidig offentlig kontrol, medføre en reduktion af denne. Det vil imidlertid påhvile det offentlige at sikre, at egenkontrollen fungerer forsvarligt.

Den reelle reduktion, der ved gennemførelsen af egenkontrol opnås i den offentlige kontrolindsats, forventes at kunne føre til en tilsvarende reduktion i de offentlige kontroludgifter. Reduktionen vil dog først slå fuldt igennem efter den indledende implementering, idet de umiddelbare ressourcebesparelser i et vist omfang vil modsvares af øgede udgifter til godkendelse af egenkontrolprogrammer, vidensopbygning, efteruddannelse etc.

Gennemførelsen af Det Indre Marked vil som udgangspunkt forudsætte, at alle levnedsmiddelvirksomheder skal underkastes de kontrolsystemer, der gælder for den intrakommunautaire samhandel. Dette vil – især på det animalske område – stille øgede indretnings- og kontrolmæssige krav til de nuværende hjemmemarkedsvirksomheder.

De hermed forbundne udgiftsstigninger for virksomhederne vil blive søgt mindsket gennem udgiftsreduktioner opnået ved en udvidet anvendelse af egenkontrol, hvor EF-reglerne gør dette muligt.

Til § 10

Bestemmelsen svarer til § 4 i mejeriproduktloven samt § 5 i margarineloven.

Efter bestemmelsen kan landbrugsministeren ud fra de i bestemmelsen nævnte hensyn fastsætte regler om produkternes tilvirkning, herunder for eksempel krav til råvarer, varmebehandling og om overholdelse af mikrobiologiske normer.

Med hjemmel i bestemmelsen kan endvidere fastlægges definitioner, inddeling og benævnelse af de levnedsmidler, der er omfattet af forslaget, blandt andet af hensyn til EF-restitutionsordninger. Bestemmelsen vil endvidere danne grundlag for gennemførelsen af EF-regler, der vedtages som led i Fællesskabets kvalitetspolitik på lovens område.

Til stk. 3.

Ved lov 163 af 19. marts 1991 om ændring af mejeriproduktloven, blev i overensstemmelse med handlingsplanen for afbureaukratisering indsat en tilsvarende bestemmelse (§ 8, stk. 1) om bemyndigelse til landbrugsministeren til at overdrage registreringen af kvalitetsmærker til erhvervet og til at fastsætte de bestemmelser, som er nødvendige for at videreføre mærkerne som beskyttede fælles- og kvalitetsmærker.

Til § 11

Bestemmelsen åbner mulighed for at udstede forbud mod indførsel og udførsel, såfremt der konstateres sundhedsmæssige eller zoosanitære forhold, som kan indebære en risiko for mennesker eller dyr her i landet eller i importlandet.

Baggrunden for at indsætte bestemmelsen i nærværende lovforslag er et ønske om at samle den veterinærhygiejniske og zoosanitære regulering af produkter omfattet af lovforslaget.

Indførsel af ikke-varmebehandlet mælk fra EF-lande er endnu ikke underkastet EF-harmonisering. Under hensyn til udførselslandets veterinære, sundhedsmæssige og hygiejniske bestemmelser, kan der fastlægges regler om, i hvilket omfang og på hvilken måde denne mælk må anvendes ved tilvirkning her i landet. Endvidere kan der fastsættes regler om restkoncentrationer af veterinære lægemidler og andre stoffer og om undersøgelser herfor.

Til § 12

Bestemmelsen svarer til § 19 i konsummælkloven. En tilsvarende regel findes i levnedsmiddelovens § 12, i § 21 i kødloven og i § 3 i lovbekendtgørelse nr. 339 af 29. maj 1987 om kvalitetskontrol med fisk og fiskevarer. Det er hensigtsmæssigt at optage et tilsvarende forbud i lovforslaget, der vil give landbrugsministeren en mulighed for at kunne påtale en overtrædelse i produktions- og engrosleddet.

En overtrædelse af bestemmelsen kan i medfør af lovforslagets § 20, straffes med bøde, hæfte eller fængsel i indtil 1 år, hvilket svarer til strafferammen i levnedsmiddeloven.

Til § 13

Bestemmelsen svarer til § 18 i konsummælkloven, § 22 i lov om kød og § 5 i lovbekendtgørelse nr. 339 af 29. maj 1987 om kvalitetskontrol med fisk og fiskevarer.

Bestemmelsen svarer i øvrigt til § 23, stk. 1, i levnedsmiddeloven og har som denne til hensigt at sik-

re forbrugerne den videst mulige beskyttelse i forhold til producenter og virksomheder, der pakker, forhandler, indfører og udfører og andre i engros- og detailledet. Bestemmelsen angiver et princip, der gælder og kan anvendes, også selv om der ikke er tale om færdigpakgede levnedsmidler, der naturligt kan mærkes med de ønskede deklarationer.

Ved bedømmelsen skal der særligt tages hensyn til den betegnelse, der anvendes for varen, oplysninger, som gives derom, de tegninger og billeder og den tekst, der er anbragt på varen eller dens emballage, på reklame eller skilt vedrørende varen, i annoncer eller i reklametilbud og lignende.

I lighed med § 12 giver bestemmelsen landbrugsministeren mulighed for direkte at kunne påtale en overtrædelse i produktions- og engrosleddet for så vidt angår forhold egnet til at vildlede forbrugeren. En overtrædelse af bestemmelsen kan i medfør af lovforslagets § 22 straffes med bøde, hæfte eller fængsel i indtil 1 år, hvilket svarer til strafferammen i levnedsmiddeloven.

Til § 14

Veterinærdirektoratet har siden 1973 sammen med lovgivningen om husdyr og om virksomheder, der producerer animalske levnedsmidler (særlovgivningen), administreret levnedsmiddelovens regler om autorisation af andre levnedsmiddelvirksomheder. Direktoratet har endvidere varetaget overtilsyn og klagesagsbehandling vedrørende kommunalbestyrelsernes administration af levnedsmiddelovens bestemmelser om detail- og engrosforhandling.

Sundhedsministeren har besluttet, at Levnedsmiddelstyrelsen fremover skal varetage opgaverne efter levnedsmiddeloven. Det er dog en forudsætning, at ændringen så vidt muligt ikke medfører, at virksomheder, der på grund af produkternes art er autoriseret eller skal autoriseres både efter særlovgivningen og efter levnedsmiddeloven, underkastes autorisation og kontrol af flere levnedsmiddelmyndigheder.

Som led i produktudviklingen og markedsføringen af nye produkter tilvirker en række virksomheder i dag levnedsmidler omfattet af såvel levnedsmiddeloven som særlovgivningen. Denne udvikling må forventes at blive forstærket i de kommende år.

På kødområdet åbner den gældende kødlovs § 12 allerede mulighed for, at Veterinærdirektoratet ved autorisation af kødvarer virksomheder også autoriserer disse til at fremstille andre varer end kødvarer som led i produktionen af færdigretter og for at direktoratet kan fastsætte nærmere regler herom.

Det er hensigten at etablere en ordning, hvorefter en virksomhed, hvis produktion i det væsentlige er

omfattet af denne lov, også kan autoriseres og kontrolleres af landbrugsministeren (Veterinærdirektoratet) efter levnedsmiddelovens regler, hvis virksomheden i tilknytning til eller som led i denne aktivitet inddrager produktion af produkter, hvortil der kræves autorisation efter levnedsmiddeloven, og hvis virksomhedens produktionsanlæg udgør en geografisk afgrænset produktionsenhed. Sådanne virksomheder kan dog anmode om, at autorisation efter levnedsmiddeloven meddeles af Levnedsmiddelstyrelsen.

En tilsvarende ordning har været praktiseret på mælke- og mejeriproduktområdet f.eks. vedrørende konsumisvirksomheder, hvor Sundhedsministeriet har udlånt hjemmelen i levnedsmiddeloven, således at landbrugsministeren har kunnet autorisere konsumisvirksomheder til tilvirkning af limonade- og vandis.

For så vidt angår andre virksomheder, hvis aktiviteter er omfattet af både denne lov og af levnedsmiddeloven, kan landbrugsministeren på virksomhedens anmodning meddele autorisation og udøve kontrol med virksomhedens indretning og drift efter begge love, hvis virksomhedens produktionsapparat udgør en geografisk afgrænset produktionsenhed. Forinden landbrugsministeren i disse tilfælde meddeler autorisation efter levnedsmiddeloven, indhentes en udtalelse fra Levnedsmiddelstyrelsen. Det er forudsat, at virksomhedens anmodning imødekommes, med mindre væsentlige hensyn i det konkrete tilfælde taler herimod. I de tilfælde, hvor autorisation efter levnedsmiddeloven er meddelt af landbrugsministeren, varetager denne opgaverne i medfør af levnedsmiddeloven i relation til autorisation og kontrol med indretning og drift og klagesagsbehandling i forbindelse hermed, samt opkrævning af kontrolgebyrer.

For så vidt angår autorisation af virksomheder med henblik på produktion af tilsætningsstoffer vil denne som hidtil blive meddelt af sundhedsministeren.

Det løbende tilsyn med virksomheder bortset fra konsummælkmejerier udføres af Veterinærdirektoratet. Tilsynet med levnedsmiddelvirksomheder autoriserede eller godkendte i medfør af levnedsmiddeloven og konsummælkmejerier føres efter gældende love af de 37 kommunale levnedsmiddelkontrollenheder.

Det er hensigten, at tilsynet med den enkelte virksomhed uanset produktionens art kun føres af én myndighed.

I det omfang en virksomhed er autoriseret af landbrugsministeren til produktion både efter denne lov og efter levnedsmiddeloven, vil den myndighed, der

udøver kontrollen med virksomhedens indretning og drift på sundhedsministerens vegne også påse overholdelsen af levnedsmiddelovens i øvrigt i overensstemmelse med de hidtil gældende retningslinier i samvirkecirkulæret.

Tilsvarende retningslinier tænkes anvendt for autorisation eller godkendelse af engrosvirksomheder samt for tilsynet hermed.

Fastsættelsen af nærmere regler i medfør af bestemmelsen vil ske efter forhandling med sundhedsministeren.

Til § 15

Bestemmelsen giver bl.a. landbrugsministeren hjemmel til i overensstemmelse med rådets direktiv om varmebehandlet mælk (85/397/EØF) at fastsætte regler om tilsyn og kontrol med overholdelsen af regler, fastsat i lovforslaget eller i medfør af dette til implementering af direktivets bestemmelser.

Til stk. 2.

Bestemmelsen kan tænkes anvendt i tilfælde, hvor der er tale om varer, der f.eks. må antages at være sundhedsskadelige, eller som i øvrigt ikke opfylder de lovmæssige krav til deres indhold m.v., eller som er mærket med groft vildledende eller fejlagtige angivelser, hvis den pågældende ikke ønsker eller ikke kan lade fejlen rette. Bestemmelsen svarer til levnedsmiddelovens § 33.

Til § 16

Tilsvarende bestemmelser findes i § 12 i konsummælkloven og i § 17 i mejeriproduktloven.

Til § 17

Tilsvarende bestemmelser findes i de gældende love, f.eks. konsummælklovens § 12 og mejeriproduktlovens § 17.

Udover virksomheder, der tilvirker, pakker, forhandler engros, indfører og udfører levnedsmidler omfattet af lovforslaget, er mælkeleverende besætninger i overensstemmelse med den gældende lovgivning medtaget som pligtige til efter anmodning at give alle oplysninger, herunder om økonomiske og regnskabsmæssige forhold, der har betydning for tilsynet.

Lovforslaget skelner ikke mellem konsummælkbesætninger og produktionsmælkbesætninger. Alle mælkeproducenter er herefter omfattet af pligten til at give oplysninger m.v.

Ved Rådets direktiv om varmebehandlet mælk (85/397/EØF) er medlemslandene forpligtet til at

påse, at tilsynsmyndigheden regelmæssigt foretager en kontrol med henblik på at sikre, at hygiejnebestemmelserne overholdes. Bestemmelsen er en forudsætning for, at tilsynsmyndigheden kan varetage sine opgaver efter lovforslaget. Virksomheder og mælkeproducenter er forpligtet til vederlagsfrit at yde den fornødne bistand i forbindelse med kontrollen.

Til stk. 2.

Med samme formål som beskrevet i stk. 1 vil der kunne pålægges virksomhederne pligt til vederlagsfrit at udtage prøver med henblik på analyser.

Til § 18

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med § 9 om egenkontrol. Bl.a. gennem inddragelse af virksomhedernes egenkontrol i den offentlige levnedsmiddelkontrol vil tilsynsmyndighederne løbende få kendskab til oplysninger om drifts- og forretningsforhold, der kan være af væsentlig økonomisk og konkurrencemæssig betydning for virksomheder og producenter.

Mulighederne for at kunne gennemføre et effektivt tilsyn vil i høj grad afhænge af, at kendskabet til sådanne oplysninger er forbundet med tavshedspligt, idet producenter og virksomheder i modsat fald vil være tilbageholdende med at udlevere sådanne oplysninger til tilsynet.

Bestemmelsen medfører ingen begrænsning i parternes adgang til aktindsigt, jf. forvaltningslovens § 9.

Til stk. 2.

Væsentlige offentlige interesser, herunder forbrugerinteresser, kan imidlertid indebære behov for at fravige tavshedsprincippet.

Det foreslås derfor, at landbrugsministeren bemyndiges til at fastsætte undtagelser fra bestemmelserne i stk. 1. Der forudsættes i medfør af bemyndigelsen udstedt regler, hvorefter bl.a. oplysninger om sundheds- og smittefarlige forhold hos den enkelte producent eller i den enkelte virksomhed ikke vil være omfattet af tavshedspligten, når hensynet til, at offentligheden bliver bekendt med sådanne forhold, vejer tungere end hensynet til den enkelte producents eller virksomheds økonomiske interesser.

Til § 19

Med hjemmel i mejeriproduktloven § 18 er udstedt af Landbrugsministeriets bekendtgørelse nr. 603 af 15. september 1988 om afgift til dækning af

udgifterne ved kontrollen med mejeriprodukter. Principperne heri om brugerbetaling tænkes videreført og udstrakt til hele lovens område. Bestemmelsen omfatter også produkter, der udtages eller foranlediges udtaget som led i kontrollen og udgifter til laboratorieundersøgelser.

Der forventes fuld indtægtsdækning af udgifterne til producent- og virksomhedskontrol senest fra finansåret 1994.

Der vil dog kunne være situationer, hvor EF-regler hindrer fuld afgiftsdækning af kontroludgifterne, f.eks. hvis der fastsættes maksimaltakster for kontrol ved import af animalske produkter fra tredjelande, jf. direktiv 89/662/EØF

Kontrolafgifterne forudsættes ud over selve kontrollen at dække udgifter f.eks. til nødvendig efteruddannelse af kontrolpersonalet. I følge rådets beslutning 90/424/EØF skal der opstilles programmer for udveksling af veterinært personale med henblik på at styrke samarbejdet på området. Medlemslandene yder endvidere i særlige tilfælde veterinær ekspertbistand til Kommissionen. På områder, der er omfattet af loven, forudsættes udgifterne til de nævnte aktiviteter at kunne dækkes af kontrolafgifterne.

Til stk. 2.

Bestemmelsen åbner mulighed for at opkræve gebyr for autorisation og registrering af virksomheder, der omfattes af lovforslaget.

Desuden åbnes mulighed for at opkræve betaling for ekspeditioner som f.eks. udstedelse af certifikater, samt for kontrol i forbindelse med særlige kvalitetsordninger.

Til § 20

Administrationen af gældende mejeriproduktlov og konsummælklov varetages i dag af Veterinærdirektoratet.

Bestemmelsen åbner mulighed for at afskære klageadgangen. Der forudsættes ikke fastsat begrænsninger i adgangen til klage over afgørelser i medfør af § 5, stk. 3, om tilbagekaldelse af autorisationer.

Til stk. 2.

Bestemmelsen åbner mulighed for, at landbrugsministeren efter forhandling med de berørte parter kan henlægge opgaver efter loven til andre offentlige institutioner. De kommunale levnedsmiddelkontrollenheder varetager i henhold til § 11 i gældende konsummælklov kontrollen med de godkendte besætninger, mejerier og andre virksomheder. § 11 i den gældende konsummælklov er ikke gentaget i lovforslaget. Baggrunden herfor er dels, at de fremtidige

EF-regler, der forventes at ville stille samme kontrolmæssige krav til alle mælkeproducenter, endnu ikke er vedtaget dels, at de igangværende overvejelser om modernisering af levnedsmiddelkontrollen i Danmark, herunder om eventuel udlægning af opgaver til de lokale levnedsmiddelkontrolenheder. Spørgsmålet er behandlet i Administrations- og Personaledepartementets betænkning 1217/91 og Budgetdepartementets betænkning af december 1991. I betænkningerne peges på en række kontrolopgaver m.v. inden for særlovgivningens område, som under bestemte forudsætninger vil kunne udlægges til de lokale levnedsmiddelkontrolenheder som led i etableringen af en mere enstrengt struktur. Der er bl.a. tale om kontrol med produktionsvirksomheder, herunder eksportautoriserede virksomheder inden for mælke- og ægproduktlovgivningens område samt slagtehusene med hjemmemarkedsautorisation. Der er endvidere tale om opgaver i forbindelse med importkontrollen i detail- og engrosledet med animalske produkter, som indføres fra andre EF-lande.

Blandt de forudsætninger, der nævnes for udlægningen, er bl.a., at der sker en faglig styrkelse af de lokale enheder både med hensyn til den laboratoriemæssige og den administrative kapacitet, herunder at der sker en væsentlig reduktion af antallet af enheder, som i øjeblikket er 37. Der peges endvidere i betænkningerne på, at det må være en forudsætning, at der sikres veterinærmyndighederne klare og entydige instruktionsbeføjelser i forhold til enhederne, således at der bl.a. sikres mulighed for en koordineret og tilstrækkelig kontrolindsats fra enhedernes side, herunder mulighed for omgående indgriben i tilfælde af akutte problemer.

Til stk. 3.

Bestemmelsen åbner mulighed for at henlægge kontrolopgaver til private institutioner og for at fastsætte regler om disse opgavers varetagelse. Det er alene hensigten i givet fald at udlægge kontrolopgaver vedrørende produkternes kvalitet.

Til § 21

Som et led i den fælles EF-politik vedrørende levnedsmidler, herunder fjernelse af handelshindringer, gennemføres der løbende en harmonisering af lovgivningen på veterinær- og levnedsmiddelområdet. Bestemmelsen bemyndiger landbrugsministeren til at udstede de regler, der er nødvendige for at gennemføre de af EF vedtagne beslutninger og direktiver, og for at anvende de af EF vedtagne forordninger på lovens område.

Til § 22

Bestemmelsen svarer til § 25 i konsummælkloven og § 19 i mejeriproduktloven. Dog kan straffen for overtrædelse af lovens bestemmelser nu stige til hæfte eller fængsel i 1 indtil år. Hensigten hermed er at skabe overensstemmelse med strafferammerne i anden levnedsmiddelovgivning, herunder levnedsmiddelovens § 63, stk. 2.

Til § 23

Bestemmelsen svarer til den i mejeriproduktlovens § 20, stk. 1, og den i margarinelovens § 15, stk. 1, angivne hjemmel til administrativt at pålægge bøder, der foreslås videreført.